

Loa Kèn Tháng Tư

Tặng Minh !

Anh bước xuống phố. Nắng mùa này là nắng tháng tư, những chiếc lá cũng chớm ngả sang màu phiêu lãng. Khí trời nhẹ và trong trẻo, vì nắng xuân vừa rồi gột và mùa hạ cũng chỉ bén chân. Anh khe khẽ dẫm lên những đốm nắng đang nhảy nhót trên bậc thềm, như thể sợ làm chúng đau. Anh yêu cái mùa này lắm, không chỉ bởi khí trời, màu nắng hay những chiếc lá, mà bởi vì khoảng thời gian ấy luôn gợi anh nhớ về mẹ, về những kỉ niệm như thể chỉ vừa mới trở nên xa xôi.

Hôm nay là cái giỗ thứ mười tám của mẹ. Anh xuống phố tìm mua những bông hoa loa kèn trắng, thứ hoa mà khi còn sống mẹ vẫn thích lắm. Hồi còn nhỏ, mẹ thường chở anh ngồi trên cái ghế sắt chông chênh sau xe đạp lòng vòng vãn chợ hoa. Cũng vào khoảng tháng tư này. Mỗi tuần hai lần, mẹ tìm mua những bông hoa loa kèn mập mập nhất, trắng nhất và thơm nhất để cắm vào cái bình gốm tròn tròn màu đất trung ở góc phòng. Mẹ đặt anh, khi ấy còn nhỏ xíu xíu, trên cái ghế có nước gỗ đen bóng, rồi say sưa cắm những bông hoa dài dài trắng nuốt ấy vào bình. "*Những cái hoa này có miêng xinh thật mẹ nhỉ ?*" Hồi ấy anh thích chăm chú theo dõi mẹ. Mẹ là con gái Hà Thành. Mẹ có đôi bàn tay nhỏ nhắn, dài thon với những cái móng tay hồng hồng như tay của lũ trẻ con cứ đưa đi đưa lại như thể làm xiếc với mấy bông hoa. Những kỉ niệm về mẹ, chắc tại thời gian, chỉ còn là những nét cong cong, mờ mờ, ấn tượng nhòa nhòa về những mảng trắng. Trắng không chỉ bởi màu loa kèn, mà còn bởi cái màu bệnh viện. Anh còn nhớ một buổi chiều tháng tư cũng vương nắng thế này, bà ngoại đến đón muộn khi anh đang tha thẩn chơi trước sân nhà trẻ. Không phải mẹ mà là bà. Bà khẽ ôm anh vào lòng, nước mắt cứ chảy dài, rồi bà đưa anh đến bệnh viện. Ở bệnh viện chỉ toàn một màu trắng, những bác sĩ hối hả chạy qua chạy lại, màu áo trắng loang loáng, những tấm ga trải giường, màu tường vôi sạch tinh. Bà đặt anh vào một góc hành lang rồi biến mất đằng sau cánh cửa màu vàng của căn phòng bệnh. Anh đoán là mẹ đang ở trong đấy đấy. Anh chỉ nhìn thấy mẹ thấp thoáng trong một giây, khuôn mặt thanh thoát hôm nay bỗng tái nhợt đi giữa màu trắng cứ loá lên, rồi vụt biến mất sau cánh cửa. Anh cứ đứng đấy, ngơ ngác cho đến khi có một bàn tay kéo anh ra cửa. Ngày hôm sau, và cả ngày hôm sau nữa, anh không còn nhìn thấy bóng dáng của mẹ trong căn nhà cổ, bên những chiếc bình gốm cắm hoa loa kèn trắng. Bà bảo mẹ đi ra chợ mua hoa rồi đấy, nín khóc đi rồi mẹ sẽ chóng về. Rồi từ đấy năm nào anh cũng rất mong đến tháng tư, đến mùa loa kèn trắng. Vì anh vẫn giữ mãi trong mình một niềm tin mong manh....

Anh khe khẽ huýt sáo, một giai điệu dịu dàng của một bài hát tháng tư, chẳng nhớ anh đã học nó ở đâu, nhưng chắc là lâu lắm rồi thì phải. Phố không đông vì mặt trời chưa lên thật cao. Nắng toả dịu dàng xuống vai anh. Bà hàng hoa góc phố chắc không còn lạ gì anh nữa, không còn lạ gì một cậu sinh viên nhỏ nhẻ với đôi mắt rất sâu tháng tư năm nào cũng tìm chọn trong gánh hoa của bà những bông hoa loa kèn trắng nhất, mập mập nhất, mà lại cứ đều đặn mỗi tuần hai lần. Bà ấy cũng là con gái làng hoa, ý nhị lắm, nên chẳng hỏi sâu bao giờ, chỉ lẳng lặng chọn và bó hoa cho anh. Ngày xưa, chàng trai đầu tiên theo đuổi bà, cái thời bà mới chỉ đôi tám ấy, đã tặng cho bà bông hoa đầu tiên, là một cành loa kèn trắng nuốt gài hờ hững ngoài bờ giậu. Nhưng chỉ thế thôi, rồi bà cũng phải sang ngang, và vẫn cứ giữ mãi trong lòng màu trắng của đoá hoa đầu tiên trong đời thiếu nữ.

Sáng nay anh ra phố mua hoa sớm hơn mọi lần. Chắc tại khí trời mát và trong trẻo, còn anh thì đang mong có một bình hoa thật đẹp để bày trên bàn thờ mẹ. Rảo bước qua những viên gạch đỏ đều đặn trên vỉa hè, từ xa anh đã nhìn thấy màu trắng sạch tinh tươm của gánh hoa góc phố, cứ ánh lên lung linh. Bà hàng hoa đã thân quen lắm rồi, nở với anh một nụ cười rất sáng.

- Như mọi hôm bà nhé !

- Ừ hôm nay cậu chọn đi. Hoa bà mới cắt đấy, đẹp lắm cả thơm lắm. Sáng ra đã có người mở hàng rồi đấy. Cái cô ấy cứ khen mãi.

Anh lơ đãng ngẩng đầu lên, mỉm cười.

- Ai thế hở bà ? Ai mà lại đi mua loa kèn còn sớm hơn cả cháu thế ?

Anh nghe có tiếng dừng xe đằng sau. Rồi một cảm giác mát lạnh như thể có một làn gió vụt tràn qua anh. Chắc là có khách mua hoa. Bà cụ ngược nhìn người vừa mới đến, rồi bỗng "à" lên.

- Đẩy cô bé quay lại đây này. Sao thế con, quên gì à ?

Có tiếng cười trong leo lẻo ở đằng sau anh.

- Không , con có quên gì đâu bà. Nhà con mới chuyển đến ở ngay đây, cuối phố này. Con ra mua thêm loa kèn để cắm thêm bình nữa. Chả mấy khi có hoa đẹp thế này.

Hình như... sao anh cứ có linh cảm rằng người có cái giọng nói thanh thanh ấy, phải là một cô áo trắng cơ. Mà phải là màu trắng tinh khôi của những bông loa kèn. Mà có khi là áo lụa... Tự dung sao anh tò mò muốn biết thế nhỉ ? Tính anh vốn trầm, vốn đâu có hay để ý những thứ xung quanh đâu ? Anh từ từ quay qua, đúng lúc cô gái đã nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt anh bắt gặp bàn tay trắng hồng nhạt ngay lấy cành hoa mà anh sắp sửa chọn. Đúng là cô ấy mặc áo trắng, không hiểu sao linh cảm vu vơ của anh lại đúng. Bỗng dung anh khe khẽ nở một nụ cười. Những bông loa kèn trong tay anh hình như cũng khe khẽ rung lên...

Cô bé tên là Thương, cái tên giản dị và rất dịu dàng. Ngôi nhà cô ở cuối phố, cùng với bà nội. Ngôi nhà thâm thấp có một ô cửa sổ nhỏ duy nhất, trông xa như con mắt thao láo đang theo dõi cuộc sống lặng lẽ diễn ra trong con phố nhỏ. Mái ngói phủ ẩm ắp rêu nép dưới tàn bằng loài xoà. mà đây cũng là cây bằng duy nhất trên phố này. Còn anh và cô bé thì đã quen nhau, chắc tại vì những bông hoa trắng ấy. Đường như những tiếng cười trong leo lẻo của cô làm xua tan đi cảm giác cô đơn cô hữu luôn thường trực trong anh. Thương hay đòi anh kể về thời thơ ấu, và nhất là về mẹ. Nhưng anh không nhớ nhiều về mẹ. Vì thế không thể kể được bao nhiêu cho cô. Còn cô thì không bao giờ nói gì về cha mẹ của mình, và anh cũng mơ hồ đoán ra rằng có điều gì đấy không thật vui lắm mà cô muốn giấu anh. Anh cũng không bao giờ hỏi.

Bà nội Thương đã già lắm rồi, anh không bao giờ nói chuyện được vì bà gần như không nghe và không nhìn thấy. Nhưng mỗi khi anh đến bà đều biết, bởi bà luôn là người đón anh bằng một nụ cười móm mém. Còn Thương thì ríu rít kể cho anh nghe những câu chuyện nho nhỏ của mình, nhưng có thể làm cho anh vui lắm. Anh thích ngồi ngắm Thương cắm những bông hoa trắng mập mập và thoang thoang thơm, bàn tay cô bé gợi cho anh nhớ về với mẹ. Mẹ cũng có bàn tay thon dài nhỏ nhắn và trắng hồng lên như thế. Đôi bàn tay ấy vẫn hay rong ruổi trên những giấc mơ của anh.

Nhanh thật , thế mà đã hết mùa loa kèn. Anh cũng sắp ra trường rồi. Công việc khá bận bịu khiến anh không còn nhiều thời gian gặp cô bé tình cờ ở hàng hoa thường xuyên nữa. Những lần ghé thăm cứ thưa thớt dần. Cũng chẳng còn loài hoa nào khiến anh say mê hơn cả, anh quay sang vui đầu vào công việc. Sự bận rộn làm anh bằng quên đi cảm giác cô đơn....

Giờ thì đã xong xuôi hết những bài thi căng thẳng, anh muốn tự thưởng cho mình mấy ngày thư thái. Ngả mình trên chiếc ghế gỗ, anh bỗng nhớ ra cũng đã lâu lắm mình không còn rảo qua những vỉa hè gạch đỏ để đến thăm căn nhà cuối phố. À phải rồi, đã lâu lắm anh không còn được nghe những tiếng trong trẻo, được nhấm nháp những câu chuyện vu vơ, be bé nhưng lại làm lòng anh ấm hẳn lên... Anh mở cửa và bước ra đường. Nắng mùa này, dù mới là sáng sớm cũng đã đỏ gắt, vì bây giờ đã là tháng bảy...

Căn nhà đóng cửa im lìm. Anh hơi ngạc nhiên. Nhìn qua khe cửa sổ như đôi mắt hờ hững khép, anh chỉ thấy những ông nắng chảy qua những lỗ hồng dột trên mái. Triệu triệu hạt bụi li ti xoay vòng vòng giữa màu vàng óng ả của nắng. Căn nhà vẫn thế, cô đơn một cách lạ kì. Anh không nhìn thấy một ai. Lặng lẽ quay gót, anh đến góc phố nơi có bà hàng hoa thân thuộc. Bà cụ chắc lấy làm lạ lắm, vì bây giờ là tháng bảy chứ chẳng phải tháng tư.

Trở về căn nhà cô, anh cảm thấy hình như trong mình đang dậy lên cảm giác thiếu hụt một cái gì. Cái giọng nhẹ nhàng thật thà của bà cụ khi nãy cứ vang vang ..." *Cái con bé Thương ấy, nó về quê từ mấy tuần trước. Bà nó mất rồi con ạ. Trước khi đi nó còn qua chào bà. Hình như nó có nhắc đến con. Nó còn nhờ bà tháng tư năm sau chọn cho con hoa loa kèn đẹp nhất. Chào ôi, con bé, sao mà cần phải nhắc cơ chứ...*

" Anh cô nở một nụ cười, khoả lấp đi cảm giác cô đơn đến tận cùng, cái cảm giác hình như lâu lắm rồi anh mới gặp lại. Anh ngược nhìn lên bàn thờ mẹ. Hình như anh vừa mất mát một cái gì....

Truyện này viết tặng Khanh hồi tháng 7, vì mình cũng thích hoa loa kèn trắng phải không Khanh ? Viết tặng thôi, cũng chẳng có ý ám chỉ gì. Ừ nhưng mà đôi khi phải mất đi rồi, người ta mới biết hết được giá trị những gì mình đang có, Khanh nhỉ ?